

Syvende Aargang.

No. 22.

Torsdag d. 31 Januar.

1833.



BEGHAVNSPØSSE

Udgiven af A. P. Liunge.

Trykt i det Poppiske Officium.

Dette Blad forsendes, ifølge Kongelig allernaadigst Tilladelse, med Posten, saavel i Danmark, som i Hertugdømmerne.

Breve fra Paris *).

5.

(Skrevet i Novbr. 1832.)

Lærnerne ere fæstede, Rubicone er overskredet. Man vil ikke kunne gjøre os den Bebreidelse, at vi jo stode længe nok ved dens Bred og overlagde Sagen; men den hollandske — Standhaftighed beseirede til Slutningen dog enhver Taalmodighed, selv Justo-milieu's. Men vi ville være oprigtige: hvis vi endnu ganske vare de Folk, vi vare d. 13de Marts, saa stode vi endnu der, hvor vi have staet saalenge; men det ere vi nu ikke længer; man har gjort os til Andre, og i hvor haardt det holdt, det er lykkedes. — Hvem tilkommer Gren derfor? hører jeg spørge; jeg svarer: i en fortrinkig Grad: "Sonnen's Morder", som Bourbonernes Venner efterabende kalde Hertuginden af Berry. Havde denne Dame benyttet den hende saa utallige Gange tilbudne Lejlighed til ganske i al Mag at forlade vor Fordbund, hvor der, med Undtagelse af nogle gamle Junker-Slotte, selv i Vendée ikke spirede nogen Haabets Blomst: ja, havde hun bare idetmindste brugt saa megen Forsigtighed, ikke at gjemme nogle Papirer, saa vilde vi endnu have været de samme som før, og man vilde udenfor knap have mørket, at den europæiske Favorit Casimir Périer fil Cholera og gik fra Forstand og Liv. Men at hin Da-me ikke gik sin Bei, at hun ikke tilintetgjorde Papirer, der endogsaa maatte oplade det starblindeste Dje til at see mange udvortes Forhold; at Carl X. og hans Suite paa samme

tid ikke længer fandt Behag i Luften og Tagten paa Holymrood: det lod vores Fredsriddere endelig gjøre nogle Blik, for hvilke man ligesom havde været ræd: det fæstede os ud af den 13de Marts's System og stodte os hen paa Bredden af Bevægelsens Strom.

Teg veed, at endnu ret Mange ikke see Andet i Toget til Belgien, end den Villie, at overlevere Kong Leopold Antwerpens Citadel og endelig at bringe den væmmelige hollandsk-belgiske Kjøbnehistorie til vedborlig Noe; jeg troer ogsaa, og et endogsaa overtyder om, at man endnu stedse ligesaa trohjertigt kun har dette til Hensigt, som man hidtil havde Fredens Bedlige holdelse til Hensigt; men, vil man kunne det, som man vil det? Citadellet vil falde, men er dermed det hollandsk-belgiske Spørgsmaal afgjort? — Saal vil man underhande videre, hører jeg sige, og om det ogsaa er muligt, at det skeer, er saa Sagen til Ende? ere vi da ikke Alle paa samme Plet, hvor vi var? Det maa være en slet Tidsaftager, der ikke seer, at det nu ikke længer staer saaledes, som endnu for saa Maanedet siden. Man løse dog baade disse fremmede og vores egne Blad og see, hvor mærkværdigt Tonen i dem for kort siden har forandret sig. Hvor længe er det vel siden, da i de første vort hidtil havte System endnu var et godt og hensigtsmæs-sigt, og nu — vel at mærke, inden endnu en fransk God betraadte belgisk Grund — er det paa eengang et bagvendt og forfeilet. Og hos os? Ikke Andet end Oprigtighed, Velvillie o. desl. skulde der være for os paa den anden Side, og nu forekomme paa eengang Hentydninger om en bekjente tvetydig Neutralitet o. desl. Man kan daglig see i det daglige Liv, at naar der mellem Enkelte forhandles om denne

*) Fra "Der Eremit" (fortsatte, see f. Aarg. af d. Bl.)

Eders Stamfader, hvis Nogen vilde gjøre sig den Uleilighed, at sætte Eder paa Probe. Eller, have I ei allerede gjort det? Gud og Historien ville ikke glemme Eders Far i de sidste to Aar. "Barnets Moder" er Intet for Eder; hende kunde det til Brede optænde Frankrig for Eders Skyld gjerne tilintetgjøre, naar I kun beholde Papirerne; de ere Eders Gud og denne Afgud vil lønne Eder.

Nyheds-post.

København den 31te Januar 1833. — Vor Thorvaldsen har nylig beriget det Kongelige bayerske Glyptotheek i München med en Statue, der har vært Kunsthjernernes udelte Beundring, og er blevet opstillet i Midten af de nyere Kunstneres Sal, som dens største Prydelse. Denne Statue forestiller Adonis, fremstillet som en Ungling, der hviler sin højre Arm paa en Træstamme, over hvilken en Jægerchlamys er fastet, og holdende i sin højre Hånd et særkelt Spyd, medens den venstre kraftigt holder paa Høften; en Hare, der hænger paa en Træstamme, tyder paa den nylig endte Jagt; den aldeles nogene Figur hviler paa den venstre Fod, thi den højre er trukken let tilbage og berører kun Jordnen med Taaspidsen; Ansigtet er vendt noget mod Højre, og han synes hensunken i Tanker; over alle Ledemøde er udgydt den blomstrende Ungdoms Skønhed; Jægerens mandige Kraft forener sig her med høj tidlige Ungdoms Ynde, som egner sig for Gudindernes Yndling; hans Haar er blødt, omflyngt af et Bind, og de skønneste naturlige Lokker fremboldge under det og omgive hans Asyn; stille Betragtning, Længsel, ja en mørk Ahnelse udtrykker sig i de sejonne Træk, og de med nogen Spænding indadbsidse Fingre paa den i veiret hævede venstre Hånd synes at tyde paa, at hans hele Sjæl er bestjærtiget, maa ske med Forventningen om den Etsedes Komme. I "Kunstblatt" No. 1, 1833, læses en interessant udførlig Beretning om dette Kunstværk. "Bed denne Statue", hedder det her, "føler man, hvad der hører til, at Beskueren af et Kunstmærke ret kan frydes ved at see det. En saadan indre og ydre Fuldbindelse eie kun faa Værker i den nyere Tid. Ideens Sandhed, Opsatningens Skønhed og det største Mesterskab over Natur og Technik ere her i lige Grad forenede. Plastikkens højeste Opgave er her løst: at fremstille en fuldendt Charakteer, livbesjælet, i den ødestillede Skønhed." — Kritikeren sammenligner denne Statue med Canovas Venus og Paris, som ere opstillede i Glyptothecket ligeoverfor den. "Thorvaldsens Adonis er hverken i lad Nolighed, eller i en exalteret, mod det Ydre hen vendt Virksomhed! Grublende staar han der, uden at legge Mærke til det Mindste udenfor ham; men i det hvilende Legeme bebuder sig en harmonist dannet Sjæls uforstyrrede Virken. Dersor er hans Stilling hverken ligegyldig og aandløs, eller tvungen og foketterende med Beskueren. Man seer, at han staar ene, uden at agte paa Nogen, uden at legge Mærke til Andet end Gjen-

standen for sine Tanker, han er kun sig selv og fuldkommen indesluttet i sig selv. Canovas Venus og Paris ere derimod kun til for Verden udenfor dem, de leve kun for den Opmærksomhed og Beundring, som de med Bevidsthed synes at gjøre Fordring paa. De ere forfængelige i Geberder, forfængelige i Sjælen, og derfor uden Nolighed og Selvstændighed. — Adonis's Former og Forhold ere simple, ødle, overordentlig bestemte, og desuagtet af den største Fijnhed og Delikatesse: Paris's og Venus's derimod blødgættige, ubestemte og især den Forstes hængende og slappe. Hün ødle Legemsbygning har Thorvaldsen seet i Grækernes Værker; men Grækerne saae den i Naturen, og Thorvaldsen har udentviol prøvet ved Naturen, hvad han fandt hos dem. — Men derti bestaaer overhovedet Kunstnerens Mesterskab, at han lader sine Ideer fuldkomment fremtræde i den Figur, han danner efter Naturen; men ved sin Phantasie behersker selve Naturen, og desuagtet ogsaa opnaaer den høieste sandelige Sandhed og Livlighed. — Thorvaldsen har selv med Meissens fuldendt denne Figuren Kunst, som han kun har viist faa af sine Værker. Men man gjenkender ogsaa Mesterens Hånd indtil de fineste Træk; denne livfulde Soulmen af Musklerne, denne Delikatesse i deres Forbindelse og denne Yndighed i Former i Forening med saamegen Simpelhed i Linierne, mindes jeg ikke at have seet i noget andet af hans Værker. Hovedhaar og Gewandt, ja selve Træstammen og dens Attribut ere udarbejdede med den største Kunst og Natursandhed. Mesterens Navn er med lette Træk skrevet paa Træstammen. Dette Værk er ganste af ham, et fuldkomment Ufbillede af hans Land og hans Kunst."

— En mærkelig Sag er nylig blevet paadadt ved den Kongl. Lands-Over- samt Høf- og Stadsret. — Gaardmand Søren Hansen Bonde, i Falsted, der ved Salling Herredsting var actioneret for Øvaksalverie og dømt til en Mulct af 20 Rbd. Sølv, er ved Overretterns Dom af 26de dennes frifunden for Actors Tiltale. — Tiltaltes Defensor ved Underretten har med 20 Attest fra Folk, der ere aldeles helbredede af ham, søgt at bevise hans Duelighed i Lægekunsten. Blandt disse Attesterne havde En ligget 11 Maaneder paa Garnisons-Hospitalet i København, og derpaa erholdt Aftleed som incurabel og et heelt Aar gaact ved Krykke formedelst en Skade i Knæet, og er nu af Søren Bonde, efter 3 Maaneders Cuur, saaledes helbredet, at han kan forrette Arbeide som Materialkarl ligemed Gaardens andre Karle. En Unden er af ham blevet helbredet for Armbrud og Beenknuselte i Skuldrene. En 3de, en Kone paa 72 Aar, er helbredet efter hun havde brækket sit Laar. En 4de, en Mand paa 69 Aar, er helbredet for Beenbrud. En 5te Attest viser, at han har helbredet et Armbrud paa et nysødt Barn. En 6te, at han har helbredet en Dreng, der hadde brudt begge Armene ovenfor Haandleddet. En 7de, at han har helbredet en Dreng, der i flere Aar havde været syg og sengeliggende af en Skade i Laaret. En 8de, at han har helbredet en 70-aarig Mand for Brud af twende Sidebeen — foruden mange andre for Been- og Armbrud, Legemsforvidelser, Lemlestelser o. dsl. næsten alle Attesterne ere forsønede med Paategning af Presterne og troverdige Folk i Egnen.